

COMUNICAT DE PRESĂ

08.02.2017

În ziua de 8 februarie 2017, Plenul Curții Constituționale, învestit în temeiul dispozițiilor art.146 lit.e) din Constituție și ale art.11 alin.(1) pct.A lit.e), art.34, art.35 și ale art.36 din Legea nr.47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a luat în dezbateră cererile de soluționare a conflictelor juridice de natură constituțională dintre autoritatea executivă – Guvernul României, pe de o parte, și autoritatea legiuitoare - Parlamentul României, pe de altă parte, precum și dintre autoritatea executivă – Guvernul României, pe de o parte, și autoritatea judecătorească - Consiliul Superior al Magistraturii, pe de altă parte, cereri formulate de Președintele Consiliului Superior al Magistraturii, respectiv de Președintele României.

În urma deliberărilor, Curtea Constituțională cu majoritate de voturi, a decis:

1. Curtea a constatat că *nu a existat conflict juridic de natură constituțională între autoritatea executivă - Guvernul României, pe de o parte, și autoritatea legiuitoare - Parlamentul României, pe de altă parte*, întrucât decizia Guvernului de a adopta Ordonanța de urgență a Guvernului nr.13/2017 pentru modificarea și completarea Legii nr.286/2009 privind Codul penal și a Legii nr.135/2010 privind Codul de procedură penală nu poate fi calificată ca un act de arogare a unor puteri, atribuții sau competențe care, potrivit Constituției, aparțin Parlamentului. Prin adoptarea acestui act normativ, Guvernul a exercitat o competență proprie, prevăzută în mod expres de prevederile art.115 din Legea fundamentală.

Verificarea respectării condițiilor prevăzute de art.115 alin.(4) din Constituție, precum și a constituționalității conținutului normativ al ordonanței de urgență, poate fi realizată numai pe calea unui control de constituționalitate declanșat ca urmare a invocării *unei excepții de neconstituționalitate, în condițiile art.146 lit.d) din Constituție*, sau pe calea unui *control de constituționalitate a priori*, prin intermediul legii de aprobare a acesteia, *în condițiile art.146 lit.a) din Constituție*, iar nu în temeiul textului constituțional al art.146 lit.e).

2. Curtea a constatat că *nu a existat conflict juridic de natură constituțională între autoritatea executivă - Guvernul României, pe de o parte, și autoritatea judecătorească - Consiliul Superior al Magistraturii, pe de altă parte*, întrucât Guvernul nu a împiedicat autoritatea judecătorească, reprezentată de Consiliul Superior al Magistraturii, să-și realizeze o atribuție constituțională privind avizarea actului normativ.

Guvernul nu are obligația constituțională sau legală de a solicita avizul Consiliului Superior al Magistraturii în materia în care a legiferat, iar Consiliul Superior al Magistraturii nu are abilitarea legală de a emite un astfel de aviz.

Avizul reglementat art.38 alin.(3) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii se referă doar la proiectele de acte normative ce privesc "activitatea autorității judecătorești". În jurisprudența sa (*Decizia nr.901 din 17 iunie 2009 și Decizia nr.3 din 15 ianuarie 2014*), Curtea a stabilit sfera de incidență a sintagmei "activitatea autorității judecătorești", statuând că aceasta vizează doar actele normative privind statutul judecătorilor și procurorilor, reglementat în prezent prin Legea nr.303/2004, organizarea judiciară, reglementată în prezent prin Legea nr.304/2004, precum și actele normative privind organizarea și funcționarea Consiliului Superior al Magistraturii, cu sediul materiei în Legea nr. 317/2004. Prin aceeași jurisprudență, Curtea a stabilit că în cazul elaborării și emiterii unor alte acte normative, legea nu prevede obligația solicitării avizului Consiliului Superior al Magistraturii, astfel că exigența acestei autorități publice de a aviza acte normative care nu se circumscriu "activității autorității judecătorești" depășește sfera atribuțiilor sale constituționale. Instanțele judecătorești, Ministerul Public sau Consiliul Superior al Magistraturii, componente ale autorității judecătorești, au misiunea constituțională de a realiza justiția, în temeiul art.126 alin.(1) din Legea fundamentală, de a reprezenta interesul general al societății și de a apăra ordinea de drept, în activitatea judiciară, în temeiul art.131 alin.(1) din Constituție, respectiv de a realiza rolul de garant al independenței justiției, în temeiul normei constituționale cuprinse în art.134 alin.(4), și nicidecum un rol în activitatea de elaborare a actelor normative, prin participarea la procedura de legiferare.

Decizia este definitivă și general obligatorie și se comunică Președintelui României, Consiliului Superior al Magistraturii, Guvernului României, Camerei Deputaților și Senatului României.

Argumentele reținute în motivarea soluției pronunțate de Plenul Curții Constituționale vor fi prezentate în cuprinsul deciziei, care se va publica în Monitorul Oficial al României, Partea I.

